

I

DE OPRUIMING

In Imardin zegt men dat de wind een ziel heeft, en dat hij daarom huilt als hij door de smalle straten waait, uit verdriet om hetgeen hij daar aantreft. Op de dag van de Opruiming floot de wind tussen de deinende masten in de jachthaven, snelde door de Westpoort naar binnen en blies krijsend tussen de gebouwen door. En toen, alsof hij beschaamd werd door de aanblik van de zwaar gehavende zielen die hij daar ontmoette, zwakte hij af tot een laag, jammerend gefluit.

Tenminste, dat was de indruk die Sonea kreeg. Terwijl een nieuwe ijzige windvlaag tegen haar lichaam beukte, sloeg ze beide armen om haar borst en trok haar versleten jas vaster om haar lichaam heen. Ze keek fronsend naar de smerige modder die bij iedere stap over haar voeten spatte. De oude lappen die ze in haar veel te grote laarzen had gepropt waren al doornat, en haar tenen staken van de koude.

Een onverwachte beweging rechts van haar trok haar aandacht, en ze stapte opzij voor een man met verwarde grijze haren die vanuit een steegje haar kant op kwam en voorover op zijn knieën viel. Sonea reikte hem haar hand toe, maar de oude man scheen het niet op te merken. Hij krabbelde overeind en liep achter de gebogen figuren aan die verderop in de straat liepen.

Sonea zuchtte en keek langs de rand van haar capuchon. Een soldaat leunde tegen de muur in de steeg. Zijn mond was vertrokken in een minachtende grijns; zijn blik gleed van de ene figuur naar de andere. Ze keek hem met half dichtgeknepen ogen aan, maar toen hij zijn hoofd haar richting op draaide, keek ze snel een andere kant op.

Vervloek alle soldaten, dacht ze. *Ik hoop dat ze allemaal giftige faren**[*verklarende woordenlijst op pagina 413, red.] *in hun laarzen vinden*. De namen van een paar vriendelijke soldaten kwamen in haar op, en even voelde ze zich schuldig. Ze was echter niet in de stemming om uitzonderingen te maken.

Ze liep gelijk op met de schuifelende figuren om haar heen, volgde hen de straat uit en een bredere doorgaande weg op. Aan weerszijden stonden huizen van twee en drie verdiepingen hoog. In de ramen op de bovenverdiepingen waren overal gezichten te zien. Een goed geklede man hield een kleine jongen omhoog zodat ook hij naar de mensen beneden hen in de straat kon kijken. De man had zijn neus opgetrokken, en terwijl hij naar beneden wees maakte de jongen een grimas, alsof hij iets smerigs te eten had gekregen.

Sonea keek hen nijdig aan. *Ze zouden een stuk minder zelfgenoegzaam kijken als ik nu een steen door de ruit gooide*. Ze keek zonder echt enthousiasme om zich heen, maar als er al stenen lagen, dan waren ze onder de modder verborgen.

Een paar passen verder zag ze een tweetal soldaten staan, in de ingang van een steeg. Ze waren gekleed in jassen van stijf, gekookt leer en droegen ijzeren helmen. Ze zagen eruit alsof ze twee keer zo groot waren als de bedelaars die ze bewaakten. Ze droegen houten schilden en aan hun middel een kebin – een ijzeren staaf die ze konden gebruiken als wapenstok, maar met een haak net boven het handvat die bedoeld was om een eventuele aanvaller zijn mes afhandig te maken. Sonea richtte haar blik op de grond en liep langs de twee mannen heen.

‘... hebben ze afgesneden voor ze op het plein waren,’ hoorde ze de ene soldaat zeggen. ‘Een stuk of twintig. De bendeleider is fors. Hij heeft een litteken in zijn nek, en...’

Sonea’s hart sloeg een slag over. *Zou het kunnen...?*

Een paar passen voorbij de soldaten was een deur met een klein portiek. Ze sprong naar binnen en draaide haar hoofd om zodat ze de soldaten kon zien. Plotseling zag ze twee donkere ogen naar haar staren vanuit de deuropening. Een vrouw staarde naar haar, met wijd open, verbaasde ogen. Sonea stapte achteruit. Ook de

vreemdelinge ging naar achteren, en glimlachte toen Sonea lachte.

Het is maar een spiegelbeeld! Sonea strekte haar hand uit en voelde een vierkant stuk gepolijst metaal tegen een van de muren. Er waren woorden in het oppervlak gegraveerd, maar ze wist te weinig van letters om te kunnen lezen wat er stond.

Ze bestudeerde haar spiegelbeeld. Een smal gezicht met holle wangen. Kort, donker haar. Niemand had haar ooit knap genoemd. Ze slaagde er nog altijd in om te doen alsof ze een jongen was als ze dat wilde. Haar tante zei dat ze meer op haar lang geleden gestorven moeder leek dan op haar vader, maar Sonea had het vermoeden dat Jonna gewoon weigerde om welke overeenkomst dan ook te zien met haar afwezige zwager.

Sonea leunde voorover in de richting van de reflectie. Haar moeder was een mooie vrouw geweest. *Misschien als ik mijn haar laat groeien, en wat meer vrouwelijke kleren draag...* dacht ze. *Maar ach, waarom zou ik? Ze snoof in zelfspot en wendde zich af, boos dat ze zich door dit soort fantasieën had laten afleiden.*

‘... een minuut of twintig geleden,’ zei een stem vlak bij haar. Ze verstijfde toen ze zich herinnerde waarom ze eigenlijk dat portiek was ingestapt.

‘En waar willen ze hen precies in de val lokken?’

‘Kweetniet, Mol.’

‘Ik wou dat ik erbij kon zijn. Ik heb gezien wat ze vorig jaar met Porlen hebben uitgehaald, de ellendelingen. Het duurde weken voor de uitslag weg was, en hij kon dagenlang niet uit zijn ogen kijken. Ik vraag me af of het me zou lukken om... Hola! Je gaat de verkeerde kant op, jongen!’

Sonea negeerde de uitroep van de soldaat. Ze wist dat hij en zijn metgezel bij de steeg zouden blijven staan om te voorkomen dat anderen misbruik zouden maken van de afleiding om achter hen langs te glippen. Ze begon te rennen, door de nog altijd aanzwellende menigte heen. Van tijd tot tijd stond ze even stil, op zoek naar bekende gezichten.

Ze twijfelde geen moment over welke bende de soldaten hadden gesproken. Verhalen over wat de jongelui van Harrin tijdens

de laatste Opruiming hadden uitgehaald waren de hele lange, koude winter van het afgelopen jaar steeds opnieuw verteld. Het had haar destijds geamuseerd dat haar oude vrienden nog altijd kattenkwaad uithaalden, hoewel ze het met haar tante eens was dat het beter voor haar was dat ze ver uit de buurt bleef van hun wandaden. Blijkbaar waren de soldaten nu van plan wraak te nemen.

En dat bewijst maar weer dat Jonna gelijk had. Sonea maakte een grimas. Als ze wist wat ik ging doen, zou ze me halfdood slaan, maar ik moet Harrin waarschuwen. Ze keek weer naar de gezichten in de menigte. Tenslotte ben ik niet van plan om weer lid te worden van de bende. Ik moet alleen goed kijken of ik een uitkijk kan vinden... daar!

In de schaduw van een deuropening leunde een jonge knaap, die zijn omgeving met een soort berustende vijandigheid gadesloeg. Ondanks zijn uiterlijk vertoon van desinteresse, schoot zijn blik van de ene steeg naar de andere. Toen zijn ogen haar blik opvingen, schikte Sonea wat aan haar capuchon terwijl ze tegelijkertijd een beweging maakte die door de meeste mensen als een obscene gebaar zou worden opgevat. Zijn ogen vernauwden zich, en hij gaf een snel teken terug.

Nu ze zeker wist dat hij een uitkijk was, liep ze door de menigte zijn kant op. Ze bleef een paar stappen van de deur staan en deed alsof ze haar veter moest vastmaken.

‘Bij wie hoor jij?’ vroeg hij terwijl hij de andere kant opkeek.

‘Niemand.’

‘Dat was een oud teken.’

‘Ik ben een tijdje weggeweest.’

Hij zweeg even. ‘Wat wil je?’

‘Ik hoorde de soldaten,’ zei ze tegen hem. ‘Ze zijn van plan iemand in de val te lokken.’

De uitkijk maakte een geringschattend geluid. ‘En waarom zou ik jou geloven?’

‘Ik trok vroeger met Harrin op,’ zei ze terwijl ze opstond.

De jongen keek haar even aan en deed toen een stap naar voren. Hij greep haar arm. ‘Laten we eens zien of hij je nog herkent, dan.’

Sonea's hart sloeg een slag over toen hij haar de menigte in begon te trekken. De modder was glibberig, en ze wist dat ze voorover zou vallen als ze haar voeten probeerde schrap te zetten. Ze vloekte binnensmonds.

‘Je hoeft me niet naar hem toe te brengen,’ zei ze. ‘Geef gewoon mijn naam door, dan weet hij wel dat het goed zit.’

De jongen negeerde haar. Iedere soldaat die ze passeerden keek hen met een blik vol wantrouwen aan. Sonea draaide haar arm, maar de jongen was snel. Hij trok haar een zijstraat in.

‘Luister nou,’ zei ze. ‘Ik heet Sonea. Hij kent me. Cery ook.’

‘Dan vind je het vast niet erg om hem terug te zien,’ zei de jongen over zijn schouder.

Ook de zijstraat was vol mensen, en iedereen leek haast te hebben. Ze hield zich vast aan een lantarenpaal en bracht hem tot stilstand.

‘Ik kan niet mee. Mijn tante wacht op me. Laat me los...’ De menigte liep hen voorbij en de straat werd leger. Sonea keek op en kreunde. ‘Jonna vermoordt me als ze het te weten komt.’

Een rij soldaten stond breeduit over de straat, de schilden hoog geheven. Een aantal jongens liep voor hen langs en schreeuwde beledigingen en hatelijkheden. Terwijl Sonea naar hen keek, zag ze een van hen iets gooien. Het projectiel trof een schild en explodeerde in een wolk van rood stof. Een juichkreet steeg op vanuit de groep jongeren, en de soldaten deden een paar stappen achteruit.

Een eindje van de jongelui vandaan stonden twee bekende figuren. De een was wat breder en langer dan ze zich herinnerde, en stond met zijn handen op zijn heupen. Twee jaar groei had voorgoed een einde gemaakt aan het jongensachtige uiterlijk van Harrin, maar aan zijn houding te zien kreeg ze de indruk dat hij verder niet erg veranderd was. Hij was altijd de onbetwiste leider van de bende geweest, die snel klaar stond met zijn vuisten om iedere stommeling een lesje te leren.

Naast hem stond een jongen die bijna half zo lang was. Sonea glimlachte onwillekeurig. Cery was absoluut niet gegroeid sinds ze hem voor het laatst gezien had, en ze kon zich wel voorstellen

hoe vervelend hij dat moest vinden. Ondanks zijn kleine postuur was Cery altijd gerespecteerd geweest in de bende, omdat zijn vader voor de Dieven gewerkt had.

Terwijl de jongen haar dichterbij trok, zag ze Cery aan zijn vinger likken en deze in de lucht houden, waarna hij knikte. Harrin riep iets. De jongens trokken kleine bundeltjes uit hun kleding en gooiden die naar de soldaten. Een rode wolk dreef tegen de schilden aan, en Sonea grinnikte toen de mannen begonnen te vloeken en uitroepen van pijn slaakten.

Toen kwam, vanuit een steegje achter de soldaten, een enkele eenzame figuur de straat op. Sonea keek op en haar bloed stolde in haar aderen.

‘Magiër!’ hijgde ze.

De jongen naast haar snakte even naar adem toen hij de in een gewaad gehulde figuur zag. ‘Hola! Magiër!’ riep hij. De jongeren en de soldaten gingen rechtop staan en wendden zich tot de nieuwkomer.

Plotseling stak er een hete wind op, die hen allemaal achteruitblies. Een onaangename geur vulde Sonea’s neus en haar ogen begonnen te tranen toen het rode stof in haar gezicht werd geblazen. De wind ging abrupt weer liggen, en ineens was het doodstil. Sonea veegde de tranen van haar gezicht, knipperde en keek naar de grond, in de hoop dat er ergens verse sneeuw lag waarmee ze de bijtende pijn te lijf kon gaan. Het enige dat ze zag was modder, gladde modder, zonder enige voetafdruk. Maar dat kon helemaal niet. Haar blik werd helderder, en ze zag dat er kleine golfjes door de modder trokken, in kringen die vanaf de voeten van de magiër naar buiten liepen.

‘Wegwezen!’ riep Harrin. Onmiddellijk sprongen de jongens bij de soldaten vandaan en renden langs Sonea heen. Met een kreet trok de uitkijk haar de andere kant op en sleepte haar achter hen aan.

Haar mond werd droog toen ze zag dat er een tweede rij soldaten aan het eind van de straat stond. Ze waren nu al in de val gelopen! *En ik samen met hen!*

De jongen trok haar mee, achter de bende van Harrin aan, ter-

wijl de jongens in de richting van de soldaten renden. Toen ze dichterbij kwamen, hieven de soldaten hun schilden op om hen op te vangen, maar enkele passen voor ze de rij bereikten, zwenkten ze af, een smal steegje in. Sonea kwam achter hen aan en zag een tweetal mannen in uniform tegen een muur bij de ingang liggen.

‘Bukken!’ klonk een bekende stem.

Een hand greep haar vast en trok haar omlaag. Ze kromp in elkaar toen haar knieën de keien onder de modder raakten. Achter haar hoorde ze iemand roepen, en toen ze omkeek zag ze een massa wapens en schilden in de smalle ruimte tussen de gebouwen, en een grote wolk rode stof om hen heen.

‘Sonea?’

De stem was bekend, en klonk uitermate verbaasd. Ze keek omhoog en grinnikte toen ze Cery naast zich zag zitten.

‘Ze vertelde me dat de soldaten van plan waren jullie in de val te lokken,’ zei de uitkijk tegen hem.

Cery knikte. ‘Dat wisten we.’ Een trage glimlach gleed over zijn gezicht. Toen keek hij langs haar heen naar de soldaten in de steeg, en de glimlach verdween. ‘Kom mee, allemaal. Tijd om te gaan!’

Hij pakte haar hand, trok haar overeind en leidde haar tussen de jongens door die de soldaten bekogelden. Terwijl ze daar liepen, zagen ze een verblindende witte flits die de hele steeg verlichtte.

‘Wat was dat?’ hijgde Sonea terwijl ze probeerde het beeld van de steeg, dat op haar netvlies gebrand scheen, weg te knippen.

‘De magiër,’ siste Cery.

‘Rennen!’ riep Harrin, die blijkbaar vlakbij stond. Half verblind strompelde Sonea naar voren. Ze voelde iemand tegen haar rug opbotsen en viel. Cery pakte haar armen, trok haar overeind en leidde haar verder.

Ze sprongen de steeg uit en Sonea zag dat ze zich weer op de hoofdstraat bevonden. De jongens gingen langzamer lopen, zetten hun capuchons op en verspreidden zich, sjokkend en met gebogen schouders, in de menigte. Sonea deed hetzelfde, en Cery

en zij liepen enkele minuten in stilte naast elkaar. Een lange jongen ging naast Cery lopen en keek om de rand van zijn capuchon naar haar.

‘Hola! Kijk nou eens wie we daar hebben!’ Harrins ogen vlogen wijd open. ‘Sonea! Wat doe jij hier?’

Ze glimlachte. ‘Betrokken raken bij jouw streken, Harrin.’

‘Ze hoorde dat de soldaten iets van plan waren, en kwam ons zoeken,’ legde Cery uit.

Harrin maakte een wegwerpgebaar. ‘We wisten dat ze iets in hun schild voerden, dus we hebben gezorgd dat we een uitweg hadden.’

Sonea dacht aan de soldaten die in de steeg hadden gelegen en knikte. ‘Dat had ik moeten weten.’

‘Maar waar heb jij al die tijd gezeten? Het is... jaren geleden.’

‘Twee jaar. We woonden in het Noorderkwartier. Oom Ranel heeft een kamer voor ons gevonden in een pension.’

‘Ik heb gehoord dat de huren in die pensions belachelijk hoog zijn – alles kost twee keer zoveel, omdat je binnen de stadsmuren woont.’

‘Dat is zo, maar we redden het net.’

‘Hoe dan?’ vroeg Cery.

‘We repareerden schoenen en kleding.’

Harrin knikte. ‘Vandaar dat we je al zo lang niet meer gezien hebben.’

Sonea glimlachte. *Daarom, en omdat Jonna me uit jouw bende wilde houden.* Haar tante had haar vriendschap met Harrin en zijn kameraden niet goedgekeurd. Absoluut niet...

‘Het klinkt niet erg opwindend,’ mompelde Cery.

Ze keek hem aan en zag dat hij misschien niet veel gegroeid was in de afgelopen jaren, maar dat zijn gezicht niet langer jongensachtig was. Hij droeg een nieuwe overjas met rafels, die hij blijkbaar zelf korter geknipt had, en die hij ongetwijfeld had volgestopt met slothaken, messen, hebbedingetjes en snoep in allerlei zakken en buideltes in de voering. Ze had zich altijd afgevraagd wat Cery zou moeten doen als hij te oud werd voor zakkenrollen en sloten openpeuteren.

‘Het was in ieder geval veiliger dan een leven met jullie,’ zei ze tegen hem.

Cery’s ogen vernauwden zich. ‘Dat klinkt naar Jonna’s geklets.’

Ooit zou die opmerking haar gekwetst hebben. Ze glimlachte. ‘Jonna’s geklets heeft ons wel uit de sloppenwijk gehaald.’

‘Maar als jullie een kamer in een pension hebben, wat doe je dan hier?’ vroeg Harrin.

Sonea fronste en haar stemming versomberde. ‘De koning heeft de mensen uit de pensions laten zetten,’ antwoordde ze. ‘Hij zegt dat hij niet wil dat er te veel mensen in één gebouw wonen, omdat het niet hygiënisch is. Vanochtend zijn we door de soldaten uit ons huis gezet.’

Harrin fronste en vloekte. Sonea keek naar Cery en zag dat de plagerige blik in zijn ogen verdwenen was. Ze keek een andere kant op. Ze was blij met hun begrip, maar het troostte haar niet.

Een enkel woord van het Paleis had in één ochtend alles weggenomen waar zij en haar oom en tante zo hard voor gewerkt hadden. Er was geen tijd geweest om na te denken over de gevolgen terwijl ze hun eigendommen bijeengeraapt hadden voordat ze naar buiten gesleurd werden.

‘Waar zijn Jonna en Ranel dan?’ vroeg Harrin.

‘Ze hebben me vooruit gestuurd om te zien of we een kamer kunnen krijgen op ons vorige adres.’

Cery keek haar recht in de ogen. ‘Kom naar mij als het niet lukt.’

Ze knikte. ‘Dank je.’

De menigte sjokte langzaam vanaf de straat naar een groot geplaveid plein. Dit was het Noordplein, waar iedere week een kleine markt werd gehouden. Zij ging er vaak heen met haar tante – maar dat was nu verleden tijd.

Een paar honderd mensen stonden bijeen op het plein. Terwijl een gestage stroom doorliep naar de Noordpoorten, bleven anderen staan – sommigen in de hoop dat ze hun familie en vrienden nog konden vinden voordat ze het verwarrende doolhof van de sloppenwijken betraden, anderen omdat er nu eenmaal altijd mensen zijn die niet in beweging komen tot ze gedwongen worden.

Cery en Harrin bleven staan bij de rand van de vijver in het midden van het plein. Een beeld van koning Kalpol rees op uit het water. De lang geleden gestorven koning was bijna veertig jaar oud geweest toen hij de bandieten uit de bergen verjoeg, maar hier was hij geportretteerd als een jonge man. In zijn rechterhand had hij een kopie van zijn beroemde met edelstenen bezette zwaard, in zijn linker- een al even rijkversierde beker.

Ooit had er een ander beeld gestaan, maar dat was dertig jaar geleden weggehaald. Hoewel er in de loop der jaren diverse beelden van koning Terrel waren geplaatst, waren ze allemaal, op één na, vernietigd. Het gerucht ging dat zelfs dat ene overgebleven beeld, dat veilig binnen het paleis stond, beschadigd was. Ondanks alles wat hij verder nog had gedaan, zouden de inwoners van Imaardin koning Terrel nooit anders kunnen zien dan als de man die de jaarlijkse Opruiming had ingesteld.

Haar oom had het verhaal vaak genoeg verteld. Dertig jaar geleden, nadat een aantal invloedrijke leden van de Huizen hadden geklaagd dat de straten niet veilig waren, had de koning de soldaten bevolen alle bedelaars, dakloze zwervers en mogelijke misdadigers uit de stad te verwijderen. De sterksten onder hen waren woedend geworden. Met wapens die ze van de rijkere smokkelaars en dieven hadden gekregen, vochten ze terug. De straatgevechten en het oproer maakten dat de koning het Magiërs-gilde om hulp vroeg.

De rebellen hadden geen wapens waarmee ze het tegen magie konden opnemen. Ze werden gevangengenomen en uit de sloppenwijken verdreven. De koning was zo blij met de festiviteiten die de Huizen daarna organiseerden, dat hij had verklaard dat de stad voortaan iedere winter ontdaan zou worden van daklozen. Toen de oude koning vijf jaar geleden was gestorven, hadden veel mensen de hoop gekoesterd dat de Opruiming nu zou ophouden, maar Terrels zoon, koning Merin, had de traditie voortgezet.

Sonea keek om zich heen en kon zich moeilijk voorstellen dat de zwakke, ziek uitziende mensen om haar heen ooit een bedreiging zouden kunnen zijn. Toen zag ze dat een aantal jongens zich rondom Harrin verzameld had en hun leider met verwachtings-